

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΓΑΓΙΑΡ

Η ΙΠΠΟΤΙΣΣΑ

ΤΗΣ ΞΕΡΗΜΟΥ

Ο ναυρός αν θ υ π ο λ ο ο χ α γ ό ς Σ ο ρ λ έν ε ρ ο ζ έ μ α φ ρ ο γ α λ έ α μ α τ ι α π ρ ο δ ο τ ο υ τ ό ν σ τ ε ρ α τ ο κ ο υ κ α θ ε θ ό τ α ν ά ν τ ι κ ρ ο τ ο κ ' ε γ ρ α ρ ε μ ά δ ι α τ α γ ή μ ' δ ρ α κ ρ α σ ή μ α σ ε τ ό κ ε ρ ά λ ι ο υ κ α ι τ έ ν τ α σ ε τ ' α ν τ ι τ ο υ κ α τ ά τ ό π ά ρ ο ... Π ρ ώ τ η φ ο ρ ά σ τ ή ζ ω ή τ ο υ ε ι χ ε π α ρ ε μ β ε θ α ι σ έ π ο λ ε μ ι κ ό σ υ μ β ο ύ λ ο κ α ι ά κ ο μ α δ έ μ ο ρ ο θ ο σ ε ν ά σ υ ν έ λ θ η μ ' τ ή ν κ α τ ά π λ η ξ η κ α ι τ ή σ ο κ ί ν η σ η τ ο υ , έ π α ι θ ή κ α τ ά τ ό δ ι ά σ τ η ρ ο υ τ ο υ σ υ μ β ο ύ λ ο υ α υ τ ο υ ε ι χ ε ά π ο ρ α σ τ ο θ ε ι θ ή θ α ν α τ ι κ ή κ α τ α δ ί κ η μ ι ά ς θ ρ α κ ι α κ α τ α σ κ ό π ο . Τ ό σ τ ρ α τ ι ω τ ι κ ό ά π ό σ π α ρ α μ ε τ ή ν ε ι χ ε ή λ θ η δ ή ρ η σ η σ τ ό π ά ρ ο .

— Νά, τώρα θά τής δένουν τά μάτια, έλεγε άπό μέσα τού ό Σορλέν. Θά τή βάλουν ν' άκουμήρη σ' ένα δέντρο... 'Ο στρατιωτικός ίερέας θά τής ψιθυρίση λόγια παραμυθίας. Τι θράια πόρη!... Κρίμα στά νεύτα της!... Νά, έχουμε βέβαια πόλεμο και η γυναίκα αυτή πρέπει να θανατωθή άφού τήν είδαμε νά μιά κατασκοπεύει... 'Ασέκοο όμως...

Τή στιγμή εκείνη, άκούστηκε μιά θανατή όμορφουσία. 'Ο Σορλέν δέν μπόρεσε νά συγκρατήσει μιά κρυγή πόνου. Τότε ό θάνατος τού ό στρατηγός άφρησε τήν πένα, κύταξε κατάματα τόν άνεπιό τού και χαμογέλασε.

— Καταλοβαίνω τί σου συμβαίνει, τού ειπε. Σου έρχεται λιγάκι βαρύν νά βλέπης τή νέα αυτή καί θράια γυναίκα νά πέφτει μέ τό σόμα τρυπημένο άπό σφαίρες... Τι νά κάνει παιδί μου!... Αυτή έχει ό πόλεμος. 'Ητανε κατάσκοπος και τό καθήκον μιάς έαββάλε νά φανούμε άδύτηροι «πρός παραδειγματισμόν»... Καί, θέλει νά σου πώ καί κάτι άλλο; Κάθε φορά πού μαθαίνω ή πού παρεξησμαι σέ θανατική έτελέση μιάς γυναίκας, θυμάμαι ένα έπιστάδιο τής νεανιάς μου ζωής, τό όποιο μου συνέβη στά πρώτα βήματα τού στρατιωτικού μου σταδίου. Πέρασαν χρόνια και χρόνια άπό τότε. Τά μάτια μου συνήθισαν πικά σ' έλας τις φρικαλεότητες τού πολέμου. Καί όμως... 'Ακόμα δέ μπορώ νά ξεχάσω τήν τραγική ιστορία τής Λόγιας, τής ώρας καί άγριας Μεξικανής...

Καί ό στρατηγός άφού χάιδεψε λίγο τό κάταστρο ύπογνευό τού, άρχισε νά διηγείται στό μελαγχολικό άνεπιό τού :

Πριν άπό τριάντα χρόνια, ό διοικητής τού συντάγματός μου μέ ειχε στείλει στό Μεξικό μέ μιά έμπιστευτική έπιστολή: νά παραδώσω κάποιον πανόνια στό νέο πρόεδρο τής δημοκρατίας τόν Πορφύριο Διάξ. Τά πανόνια αυτά τού τά έκανε ή γαλλική κυβερνήσις άδωρο. Μά, όπως έξέρες, τό Μεξικό ειναι ή χώρα τών επαναστάσεων. Μόλις λοιπόν έφτασα εκεί, έμαθα πός ειχε έκρηγή νόο κίνημα. Καί τό νόστιμο—ή τό τραγικό, όπως θέλεις—ειναι πός άπ' τήν πρώτη κί' έλας ήμέρα πού πάτησα τό ποδάρι μου στήν άναστασιμένη κεινή χώρα, έπεσε μ' όλο τό λόχο μου σά χέρια τών στασιαστών, οι όποιοι ήλις πήρανε τά πανόνια καί μιάς βομβοβόλιαν μέ δαύτα, μέ τά όνά μας θηλαδή έπλο... 'Αγαπά στητα τότε νά καταφύγω στό Σάν Λουκά, ένα χωριό μικρό και άσημαντο, πολύ έπίκαιρο όπως θέσει, και νά περιμένο έκει άντίσχυση άπ' τό κυβερνητικό στρατεύματο.

Μέσα στό Σάν Λουκά ήσαν έπίσης πολιτομημένος και ό στρατηγός Μορένο, ένας γενναίος και ίπποκίκατος Ίσπανός, ό όποιος αισθάνθηκε άμέσως μεγάλη συμπάθεια γιά μένα. Οι στασιασται έβαναν κάθε μέρα έπίθεση στό χωριό μας, μέ δέν μπο-

ρούσαν νά έκπορθήσουν τήν όχυρά αυτή θέση. 'Ο κίνδυνος πού διατρέχαμε τότε ήτανε πολύ σοβαρός. Είμαστε μονάχα χίλιοι διακόσιοι άντρες—οι όικοί μου στρατιώται μέ τούς Ίσπανούς πού έμειναν πιστοί στήν κυβερνήσις—και ειχαμε ν' άντεπεξέλλοθαμε έναντιόν όλοκληρού στρατού... Καί έξέρες πός ήταν έπί κεφαλής τών στασιαστών; 'Ενα κούτσι ευγενικής καταγωγής, μιά πολλή τράφικος τού μοναστηριού τού Σάν Λουκά, ή όποια ειχε όμορφα νά κυριεύση τήν πόλι αυτή και νά κινή τό μοναστήρι, στό όποιο τήν ειχε κλείσει άλλοτε ως όμηρο ή Κυβερνήσις, έπαίθη όλα τά μέλη τής οίκογενείας τής ήταν στασιασται μ' επαναστάται. Μά τό άγριο όλογο αυτό τό κατάφερε νά τό σπάση άπ' τό μοναστήρι, πήδησε σ' ένα άγριο όλογο και πήγε και βρήκε τούς πιστούς της όπαδούς, γιά νά τεθή έπί κεφαλής μιάς νέας στάσις.

Η νέα αυτή φημιζόταν γιά τήν ίππευτική της δεινότητα, γιά τόν άγριο χαρακτήρα της και, πού παντός, γιά τήν όμορφιά της. 'Ηταν άπόγονος κάποιου ίνδο βασιλέως και στής φέβρας τής έφρησε φλογερό και όρμητικό αίμα...Ειχε ύπό τός διαταγές της πενήτα χιλιάδες στρατιώτες, φανατικά άφοσιωμένους στήν άρχηγία τούς, χωρίς όμως νά άρχη και έξαιρετική συμπάθεια γιά πανένα άπ' αούτους. Κάποιος άπ' τούς άξιοματικούς της, ό Ζοζέ Μανουέλ, τόλμησε μιά μέρα νά τής πάρη διά τής βίας ένα φιλι. 'Η Λόγια τού έδωσε τότε ένα τόσο θανατό χτύπημα στό πρόσωπο μ' τό μαστιγιό της, όστε τού άφρησε ένα βαθύ σημάδι στό μάγουλό τού γιά όλη τού τή ζωή. 'Ο Ζοζέ θάλοντας νά τήν εκδιώξη τήν πατήσις και ήρθε μέ τό μέρος μας, ζητώντας άφορμή νά τήν πακό στήν αντίτασση αυτή γυναίκα, πού τόν ειχε σχεδόν παραροφώσει...

Σιγά-σιγά, όλόκληρος θρόλος ειχε σχηματισθεί γύρω άπ' τή Λόγια, ή όποια τρωματωμένη τή Μεξικανική κυβερνήσις και τόν Τάλπα, τό άγριο όλογο τής πού θυμμάτιζε μέ τό πόδιο τού τά κεφάλια τών πληγωμένων και πού μοροθισε νά τρέχη όλόκληρες μέρες άδιάκοπα, χωρίς νά φάη ούτε καί νά πιή... 'Αξαφνα μιά μέρα—ήτανε τότε Βαίαν τότε—μάθαμε, μέ μεγάλη μας κατάπληξη, πός ή Λόγια, ή όσύλληπη Λόγια, έπεσε μ' όλη τήν τιμητική φρουρά της, εκτός άνω άνδρες, σέ μιά ένεδρα πού τής ειχε στήσει ό Ζοζέ Μανουέλ... Ειχε άποκαρύνει τά στρατεύματα τής άπό τό Σάν-Λουκά, γιά νά μιάς ξεγελάση, καί ύστερα ήρθε μόνη της νά κατοικισθή τά περικόρα τής πόλεως μας. Μά έπεσε στή φάση...

Μόλις μαθεύτηκε ή είδηση τής συλληψής της, όλος ό πληθυσμός τού Σάν-Λουκά έτρεξε, μέ τούς άξιοματικούς έπί κεφαλής, νά δη και νά θαυμάση τήν άτόρητη αυτή άντόριδα, τήν ώρας αυτή νέα πού κυβερνούσε πενήτα χιλιάδες έξαγορισμένους άντρες. Δέν μποροθσα νά ξεγήσιω ή λατρεία πού αισθάνονταν αυτοί οι άνδρες για μιά γυναίκα τήν όποια ειχαν κάθε λόγο νά μισούν.

— Οι Μεξικανοί, μου ξεήγησαν τότε ό στρατηγός Μορένο, έξορον νά σέβνουνται τή γενναίότητα, όπου και άν τήν βρίζουν. Καί μόν ξεχνάς πός ή Λόγια ειχε ένα άπ' τά πιό σπανια Λουλοέδια τού Μεξικού... Φύτρουμε όμως σέ ίνδοκό άγριοόχομα...

Σύμφωνα μέ τό στρατιωτικό κανονισμό, οι αξιμακτοι μας έπρεπε νά τυφωποθόν τήν ίδια κεινή μέρα, οροτού βασιλέως ό ήλιος. Μά τή Μεγύλη 'Εβδομάδα δέ γίνεται θανατική έτελέσις. Γι' αυτό, ό τυφωπισμός άνεβλήθη γιά τήν έρχομένη Δευτέρα. Στο μεταξύ, έπρεπε νά περικυνηθούμε τή Λόγια, μ' όλας τις τιμές πού άρμοζαν στό φέλο της, στό βαθμό της και στήν ευγενική καταγωγή της. Τής άφρησαν τά όπλα της, τό άλογο της και τόν ίπποκόμο της, τό Μάμκο, ένα χαριτωμένο άραπάκι, μέ τό μόνο άνθρωπο στόν όποιο ό Τάλπα έπέτρεπε νά τήν περικυνηθή.

Τήν ίδια μέρα, ό στρατηγός Μορένο, θάλοντας νά έξαμυρώση άν ξετελεσθήσαν ή διαταγές τού, μ' έστειλε νά πάω νά βρω τή Λόγια, πού τήν ειχε στείσει σέ τ ό φρο τής πόλι εσας, και

νά τή ρωτήσω μήπως έχει κανένα παρόμοιο ή μήπως τής χρειάζεσται τίποτα.
 Πήγα άμέσως, κατ'ελάβα πώς δεν ειναι κατ'όσο εύκολο πράγμα να δής μιν άντ'η πρόηγησή μου, έστω και άν αυτ'ή ειναι αιχμάλωτος σου, γιατί άναγκάστηκα να δώσω ένα σπορό ξεηγήσεις του Μάρμο, που στεκόταν άγριος και άπειλητικός μπρός στο κατόφλι τής Φύρας.

"Άσφρα, είδα ν' άνοίγεται ή πόρτα τής φυλακής και να έμφανίζεσται μπροστά μου ή Λόγια. Πρώτη φράση τήν έβλεπα και όμολογώ πώς μου κόπηκε ή λαλιά από τήν όσφρα. Η όσφρα τής Λόγιας έπερανόσθε τή φήμη τής. Ήταν ένας άγριος τύπος σπάνιας όμορφιάς, ένα ζωτικό λουλουδι, τόν όποιο μονάχα στην έρημο μι. ορούσθε να φυτρώσθ. Φορούσθε μιά άπλη στολή άμαζόνος, κατ' άφηνε να φαίνονται όλες ή γραμμές του λεπτού κατ'καλοδεμένου κορμιού τής, και άπ' τόν στήθος τής φρεμόταν ένα χρυσό παρόξειο περιδέραιο, κληρονομικό δώρο κατ' έμβλημα τής βασιλικής γενιάς τής.

Με παρακάλεσε να ευχαριστήσω έμ μέρος τής τόν στρατηγό Μορένο κατ' μου ζήτησε ώς τελευταία χάρη, άφου τής έμεναν άμωρα λίγες μέρες ζωής, να τής άπιστρέψουμε να πού να άποχωρήσει τους άκουσ τής, κατ' βρισκόμουνσταν μακριά, και όδσαν γεμάτοι θλίψη και άγνοια για τήν τύχη τής. Η άπάστασις ήταν βέβαια μεγάλη. Μου δώσατε όμως τόν λόγο τής στρατιαικής τής τιμής, πώς; ότ' άπιστρέψω τήν όρισμένη μέρα για να τυφωσώσθ... Τής είπα πώς θά έκανα ό,τι περνούσε άπ' τόν χείρι μου, κατ' έστρεψα να βρω τόν Μορένο, με τήν άπόφαση να τόν πείσω. Ο στρατηγός όμως φοβότανε μήπως ή αιχμάλωτος δεν κρατήσθ τόν λόγο τής και δεν τήν έναναδούσθ.

— Μου φαίνεται πώς αυτό θά ειναι ένας εύσχημος τρόπος άπονομής χάρους, κατ' είπα.

— Είμαι βέβαιος, στρατηγέ μου, κατ' άποκρίσθαι τότε με θόρυβο, πώς; ή Λόγια θά κρατήσθ τόν λόγο τής; και πώς; θά ειναι έδω τήν όρισμένη μέρα... Η βασιλική καταγωγή τής δεν τή; άπαιτείται να ζητήσθ να όσση τή ζωή τής κατ' ένα ψέμα.
 — Καλά, ά; ό το θέσουμε πώς τής δώσαμε τήν άδεια να πάη να δώ τόν πατέρα τής. Μά ειναι άδύνατο να πάη έκατ'έκαστα και άρθή μέσα στο λίγο χρονικό διάστημα κατ' μόνει ώς τήν ή-μέρα τής έπιτελέσθ.

— Η Λόγια, στρατηγέ μου, ειναι δεινή καρβαλάσσια. Κατ' τόν άλογο τής ό Τάλλα, τρέχει σαν άστραχή.

— Έξοχέ τι μου φαίνεται, λοχαγέ, κατ' είπα τότε ό στρατηγός Μορένο. Πώς; Ζητάς με κατ'έ μέσο να όσσης τήν αιχμάλωτό μας. Άς ειναι όμως... Σου έκμυστηρεύομαι πώς και ή δεινή μου έπιθυμία ειναι ίδια. Θά ύπογραψω τόν φύλλον άδειας... Τόν ευχαριστήσω κατ' εύγνωμοσύνη.

Και ύστερ' από λίγο, ή Λόγια ήταν έτοιμη να βαρβαλλήσθ τόν άλογο τής, ένω έγώ τόν κρατούσα τόν χαλινό. Η όφραία άνάτρις ήταν χαρούμενη, εύθυμη, σχεδόν φιλήρεσκη. Όσαν άνέβηκε στο άλογο, με πύταξε κατ'άστα καί μου είπα με παρόξεινη φωνή.

— Καλήν άντάραση, λοχαγέ μου. Κατ'άχθε, εα; παρακαλώ, άν άργησω λιγάκι τήν όρισμένη μέρα, να καθισυχάσθε τόν στρατηγό. Τό γλέντι των θανατικών έπιτελέσθων, πρέπει, βλέπετε, να ρχισθ από μένα.

Και ή άτρόμητη άμαρην κέννησε τόν Τάλλα στα καπούλια με τά σπουδία τής κατ' έπιφανίσθ μετ' ένα σύννεφο σπάνιας Βαθύ: στεναγμός άνοκουφισίας βήγικε τότε άπ' τόν στήθος μου, μολονού κατ' βάθος φοβόμουν μπρος κατ' τή τόν λόγο τής και άπιστρέψω τήν όρισμένη μέρα.

Γεμάτοι θλίψη και άγνοια...

π ό ν > σήκωσε ψηλά τόν σπαθί του—κατ' πέταξε άγριος λάμψας—κατ' άπ' τόν φλογερών ήλιο τόν Μελικόδ— κατ' έτοιμαζότανε να κατεβάσθ, φανόζοντας σανάμα <π ό ρ >, όταν, άξαφνα, μέσ' άπ' τόν πληθος, ύψώθη μιά κραυγή, κατ' άπό πάθος τόν αίμα στις φλέβες:— Νάστην! νάστην!...

Ναι, ήταν άλήθεια. Κάποιο μαύρο σημείο φαινότανε πέρος, μακρύν, στήν όριζάνη. Καί ό μαύρος αυτός όγκος έρχότανε καταπάνω μας με ήλιγγώδη ταχύτητα. Καί ό λίγο, ξεδιαιρίσαμε τή Λόγια όρθια πάνω στή σέλλα τού άλόγου τής, να τόν μαστιγώνω άγρια.

Πριν προφτάσουμε να συνέρθουμε άπ' τήν κατάπληξη, ό Τάλλα, κατ' άλογο τής, χυμόσθε άπάνω μας, με σόμα άφουρισμένο—λιοντάρι θυμωμένο θαρραές!... Μά ή Λόγια κατ' τρέβησε με δένημη τήν γαλιναρία και τόν άγριο άλογο καρφάρθηκε άμέσως στήν όπλο του. Ύστερα ή άμαζών πήδησε κατ'ω και μετ' πλησίους με σταθερό βήμα. Τι άλησμένητη στιγμή! "Όλοι οι άξιωματικοί στραθίκαμε προσοχή και φέρομε τά χείρα μας στα κληιάμα μας. Ο στρατηγός μόλις συγκρατούσε τή συγκίνησθ του. "Όσο για μένα, κατ' μου φαίνεται πώς τά μάτια μου είχανε διακρούσει... Οι στρατιαικοί μας ζήτηκαρούσανε:

— <— Μπαρόβ, Λόγια!... Μπαρόβ, Τάλλα!...>

Στό μεταξύ ή Λόγια είπα κατ' τόν Μάρμο. Τό πρόσωπό τής ήτανε έξανημένο κατ' τά μάτια τής πετούσανε λάμψεις και άστραπάς. Παντ' δεν ήταν όμορφότερη. Ο μαύρος ίπποκόμος τής πήγε τότε και τής έφερε ένα σκέπασμα, με τόν όποιο ή Λόγια σκέπασε φιλόστοργα τόν ιδρωμένο άλογο τής.

— Κοιράσθτε κατ' καυμένος μου ό Τάλλα; είπα με συγκίνηση. Τόν σου, Μάρμο, να μην τόν ποτίσθ πριν περάσουν τούλάχιστο είκοσι λεπτά τής φώρας. Άφρησε τόν να ξεκουρασθ κατ' να ξεδιθώσθ...

Ύστερα κόλλησε τά χείρη τής στο άφουρισμένα ρουθούνια τού πιστού ζώου.

— Άντιό, Τάλλα μου, κατ' ψιθύρισε. Άντιό, κατ'έ μου φιλέ!...

Τι παρόξεινη γυναίκα! Βασκόταν ένα βήμα μακριά από τόν τάφο, και ή τελευταία τής σάφως πετούσανε στο άλογο τής!

"Άξαφνα, τήν είδαμε να άνατριαιζή. Είχε άντιρούσει κατ' Ζοζέ Μανουέλ, τόν προδότη, τόν αίτιο τής καταστροφής τής ό όποιοι; τήν πλησίαζε μετ' ένα μαντήλι στα χείρα, για να τής σκεπάσει τά μάτια, ένω τόν παρομορφωμένο πρόσωπό του άκινωβολούσε από σασανική και θρησώδη χαρά. Μά κείνη γύρισε άμέσως άπ' τήν άλλη μεριά τόν κεφάλι τής σαν να μην μπορούσε να όκορήθ τόν άπιδραστικό αυτό θέματα κατ' στήν όφρα μορφή τής; ευχαριστήσε με έπιφραση όπρωτάτης περιεργονήσθ.

Τήν ίδια όμως στιγμή χαρούλασε. Με είχα διακρίνει άνάμεσα στους άξιωματικούς. Με πλησίασε τότε, κατ' έδωσε τόν λεπτό κατ' μελοψύ χείρι τής, τόν όποιο δεν έτρεψε καθόλου, και μου είπα:

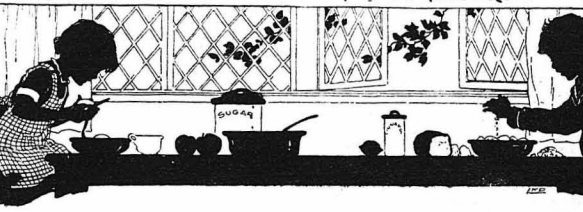
- Μά χάρη άκόμα έχω να σάς ζητήσω, λοχαγέ μου, τήν τελευταία. Έχετε κατ'έ σας τόν περιστροφό σας;
- Μάλιστα, τής άποκρίσθαι με τρεμάμενη φωνή.
- Έ, λοιπόν, τόν βλέπετε αυτόν έδω; και μου έδειξε τόν Μανουέλ. Δέ θέλω να μ' άγγίξθ αυτός ό άνθρωπος. Καί σάς παρακαλώ πολύ να μου δώσετε έσως τήν τελευταία ή βολή...

Μου έσφιξε τόν χείρα και προχώρησε με βήμα άταράχο κατ' τόν πάσσαλο. Τήν έδωσαν. Ο Μανουέλ τήν πλησίασε να τής σκεπάσθ τά μάτια. Μά κείνη τόν έφτυσε και άργήθηκε τήν τελευταία αυτή παρηγοριά.

— Πήρ!

Πλητίασα στήν πάσσαλο, με βουρκωμένη τήν καρδιά, με διακρούμενα μάτια, με τρεμάμενα βήματα, κρατώντας τόν περιστροφό στο χείρα μου, για να έπιτελέσω τήν τελευταία παράκληση τής Λόγιας. Μά ήτανε περιττό. Η άσφοβή άμαζών ήτανε νεκρή.

Μιά τούφα από σγαυρό κατ'άμωρα μολλάς ήτανε πεταμένη μπρος στα πόδια τής. Τήν είχα κείνη ή σφαίρας άπ' τόν κεφάλι τής. Έσφιξα, τήν πήρα κατ' τήν έβραρα μ' εύλάβεια στα χείρη μου— ένω ό Τάλλα, τόν άγριο άλογο τής έση' μου, χλωμντρούσθε όση' ηντικαί μ' άπειλησμένο...

Επιμέρσθε τέλος ή μοιραία κείνη μέρα. Στις δέκα τόν πρωί, δηλ ή φρουρά ήτανε συγκεντρωμένη στο πολύνερο, κατ'ε στις πόλες τής πόλεως. Οι καταδικασμένοι, οι είκοσι έννηθ δηλαδή στρατιαικοί κατ' τους είχαμε πιάσει κατ'έ με τή Λόγια, ήταν όλοι θεμένοι σε πάσσαλους και περιμεναν άτάραχοι τόν τέλος τους. Μονάχα ένας πάσσαλος έμενε κενός... Μά κείνη δεν πείραμε κατ' ή Λόγια.

Οι άξιωματικοί τού έπιτελέσθ ήτανε συγκεντρωμένοι σε μιάν άκρη, με τόν στρατηγό στή μέση, κατ'άζοντας καπου-καπου τόν ρολόι τους. Η έπίσημη στιγμή είχε πλησίασει.

Ο έπί κεφαλής άξιωματικός παρόξεισε τότε τή δημορία άπ' ενός ζυγού, ζιτάετσε <γ ε μ ε σ α τ ε> καί <ε π ι σ κ ο>